

Arrest

nr. 131 980 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X *alias* X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 1999 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Zij legde geen identiteitsdocumenten voor. Zij beweerde de nationaliteit te bezitten van Servië-Montenegro en beweerde S(...) P(...) te zijn.

Op 14 september 1999 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Ingevolge het dringend beroep werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 november 1999 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Tegen die beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 90.106 van 9 oktober 2000 werd die vordering verworpen door de Raad van State.

Op 12 november 2001 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 juli 2007 werd de voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 4695 van 11 december 2007 werd de voormelde beslissing door de Raad vernietigd.

Op 18 september 2007 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 27 december 2007 werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond werd bevonden. Ook tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 10 239 van 21 april 2008 werd dit beroep verworpen.

Op 17 juni 2008 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, omdat de verzoekende partij die steeds de identiteit S(...) P(...) gebruikte, de overheid trachtte te misleiden door een valse geboorteakte voor te leggen.

Op 1 juli 2008 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 september 2009 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zij gebruikte de identiteit van S(...) P(...), van Albanese origine en afkomstig van Pëje, Kosovo.

Bij beslissing van 22 juli 2010 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 18 augustus 2010 werd aan de verzoekende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 1 september 2010 diende zij nogmaals een aanvraag in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 11 januari 2011 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 60.173 van 26 april 2011.

Inmiddels diende de verzoekende partij nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 19 maart 2012 werd ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Opnieuw diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is hangende.

Op 4 mei 2012 diende zij wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 2 mei 2013 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omwille van het niet voldaan zijn van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Tegen deze beslissing diende zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is hangende.

Op 20 mei 2013 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 14 juni 2013 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van de verwerende partij van 9 april 2014 werd ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

Op 9 april 2014 werd aan de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13. Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

Eveneens op 9 april 2014 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd, onder een bijlage 13*sexies*. Dit betreft de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij werpt een gebrek aan samenhang op tussen de bestreden beslissingen en meent dat het beroep bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van drie beslissingen. Zij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de drie verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens wordt ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. *In casu* werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet voldaan heeft aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde bevel en inreisverbod.

Het opgelegde inreisverbod is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar op 2 mei 2013 werd afgeleverd en vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. Er wordt geenszins betwist dat er geen samenhang zou zijn tussen de tweede en de derde bestreden beslissing, echter wordt de samenhang in vraag gesteld voor wat betreft enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de tweede en de derde bestreden beslissing. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat er wel samenhang is omdat de verschillende beslissingen allemaal op dezelfde dag ter kennis werden gebracht. Dit betoog kan echter niet gevolgd worden. De loutere kennisgeving van de beslissingen op dezelfde dag zonder dat wordt aangetoond dat de beslissingen een connectie hebben wat betreft hun inhoud en een invloed kunnen hebben op de wettigheidscontrole van de andere beslissingen, maakt op zich niet dat er samenhang is.

Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 9 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, dit zijn het aan de verzoekende partij opgelegde bevel en inreisverbod van 9 april 2014.

De Raad herinnert er aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vraagt de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting om het beroep ontvankelijk te verklaren voor wat betreft de eerste beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep wordt enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel gewag maakt van een identiteitsdocument zonder verdere nadere specificaties. Ze meent dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar een omzendbrief omdat deze een loutere instructie is van de overheid en geen enkele wettelijke waarde heeft. De verzoekende partij stipt aan dat er in de bestreden beslissing geen enkele wettelijke bepaling wordt aangehaald om te stellen dat niet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zou zijn voldaan. Zij stelt dat artikel 9bis verwijst naar een identiteitsdocument en dat zij hieraan heeft voldaan. Verder verwijst de verzoekende partij naar de voorbereidende werkzaamheden. Hieruit blijkt dat een identiteitsdocument moet worden overgemaakt teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager. Zij stipt aan dat zij niet enkel een geboorteakte neerlegde doch ook een familiecertificaat en dat haar echtgenoot wiens hoedanigheid van echtgenoot blijkt uit het familiecertificaat ook een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend waarbij hij een kopie van zijn paspoort en een geboortecertificaat heeft overgemaakt. Ze meent dan ook dat de verwerende partij voldoende zekerheid had omtrent haar identiteit.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat in de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel nieuw element werd ingeroepen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die de verzoekende partij zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Bovendien bekritiseert de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre de verzoekende partij doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht zal het middel verder worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dan weer, legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Eén en ander moet worden bekeken in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.”*

Voormelde bepaling voorziet zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota, in twee cumulatieve voorwaarden, met name het beschikken over een identiteitsdocument en het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Vervolgens merkt de Raad op dat in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat de "Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006" van 21 juni 2007 in punt II.C.b) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het raam van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet aanvaard worden: "(i)n dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden".

Waar de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht afleidt uit het feit dat de bestreden beslissing verwijst naar een omzendbrief, merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar een omzendbrief. De bestreden beslissing verwijst terecht naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Voor de interpretatie van het begrip 'identiteitsdocument' verwijst zij inderdaad naar de bepalingen van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007 (hierna verkort de omzendbrief van 21 juni 2007). In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, zijn niet alle omzendingen slechts richtlijnen zonder bindend karakter. Een omzendbrief (waarbij dient opgemerkt dat het van geen enkel belang is welke benaming deze omzendbrief heeft) verkrijgt een verordenend en derhalve een aanvechtbaar karakter indien hij aan welbepaalde voorwaarden voldoet: indien hij nieuwe regels aan de bestaande toevoegt, indien de overheid die de in de omzendbrief vervatte richtlijnen uitvaardigt de bedoeling heeft die richtlijnen verplichtend te stellen, de bevoegdheid heeft diegene die ze moet toepassen te binden en over de middelen beschikt om zelf de handhaving van de richtlijnen af te dwingen.

Daargelaten de vraag welk karakter voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007 precies heeft, dient erop gewezen te worden dat de beoordeling of een voorgelegd document in aanmerking komt als identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in de eerste plaats tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort. In dit verband beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel over een omzendbrief waarin nader uiteengezet wordt wat in het raam van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onder het begrip "identiteitsdocument" dient begrepen te worden. Door in haar verzoekschrift te stellen dat het door de verzoekende partij voorgelegde document de gegevens bevat die vereist zijn om de identiteit van een persoon te kunnen vaststellen, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, door te verwijzen naar voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007 en het voorgelegde document niet te aanvaarden als identiteitsdocument, op een kennelijk onredelijke manier heeft geoordeeld.

De Raad benadrukt in dit raam dat in voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007 in de bijhorende voetnoot bij punt II.C.b) uitdrukkelijk wordt vermeld dat de in dit punt aangegeven "interpretatie (...) steun (vindt) in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007". Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bijkomend ook nog te verwijzen naar de omzendbrief van 21 juni 2007.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij heeft onderzocht of de verzoekende partij een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. *In casu* heeft de verwerende partij aangestipt dat de geboorteakte en het familiecertificaat, die door de verzoekende partij werden neergelegd geen identiteitsdocumenten zijn zodat niet werd voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat zij geen paspoort, noch een nationale identiteitskaart heeft neergelegd, zij meent echter dat de geboorteakte in combinatie met het familiecertificaat wel voldoet aan de voorwaarde van een "identiteitsdocument".

In de Memorie van Toelichting wordt het volgende gesteld aangaande artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat*

een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoot” (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De bedoeling van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ligt aldus in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld, zoals de verzoekende partij tracht te doen, dat de door haar neergelegde geboorteakte en attest van familiesamenstelling, van dien aard zijn dat hiermee haar identiteit met voldoende zekerheid vaststaat. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een dergelijk document niet aan dat de drager ervan de persoon is die omschreven wordt in het document, wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft het attest van familiesamenstelling.

Uit artikel 57 van het Burgerlijk Wetboek volgt ook nog dat een geboorteakte bepaalde gegevens bevat, zoals de naam en voornaam van het kind wiens geboorte wordt aangegeven, maar enkel indien de houder van een geboorteakte in het bezit is van een identiteitskaart, paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel met overeenstemmende identiteitsgegevens wordt aangetoond dat de drager van de geboorteakte diegene is wiens gegevens vermeld worden op de geboorteakte.

Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de voorgelegde geboorteakte niet te aanvaarden “als zijnde een identiteitsdocument”, aangezien de voorlegging van de geboorteakte niet toelaat om een fysieke link vast stellen met de aanvrager en dit ook niet in combinatie met een familiecertificaat aangezien dit laatste certificaat evenmin toelaat vast te stellen dat de persoon die het document neerlegt de persoon is die omschreven wordt in dit document. Hierbij kan bijkomend ook nog worden aangestipt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het verleden de verwerende partij meermaals heeft trachten te misleiden omtrent haar naam en nationaliteit, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is om van de verzoekende partij te verlangen dat zij een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart neerlegt ter staving van haar werkelijke identiteit.

Een identiteitsdocument is per definitie persoonsgebonden. In die optiek toont de verzoekende partij geenszins aan waarom in de bestreden beslissing die in haren hoofde werd genomen, bijkomend zou moeten worden gemotiveerd over de identiteitsdocumenten die werden ingediend door haar echtgenoot. Immers valt niet in te zien hoe een geboorteakte en paspoort van haar echtgenoot een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet zou kunnen uitmaken in haren hoofde. Het gegeven dat de aanvraag van haar echtgenoot wel onvankelijk werd bevonden, doet daaraan geen afbreuk, maar geeft aan dat de documentaire voorwaarde wat hem betreft wel vervuld was.

Samengevat kan dan ook worden gesteld dat de verzoekende partij niet aantoot dat de verwerende partij op onrechtmatige wijze zou hebben geoordeeld dat de door haar bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet gevoegde stukken niet kunnen worden aanvaard als geldig identiteitsbewijs. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in alle redelijkheid en overeenkomstig de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet vastgesteld dat de verzoekende partij wat deze documenten betreft, niet voldoet aan de in voormelde bepaling voorziene documentaire ontvankelijkheidsvereiste en dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is.

Geen van de door de verzoekende partij aangevoerde schendingen is aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU